
โฮ่ง
โฮ่ง

โฮ่ง
โฮ่ง

เซียนจื่อ
โฮงๆ

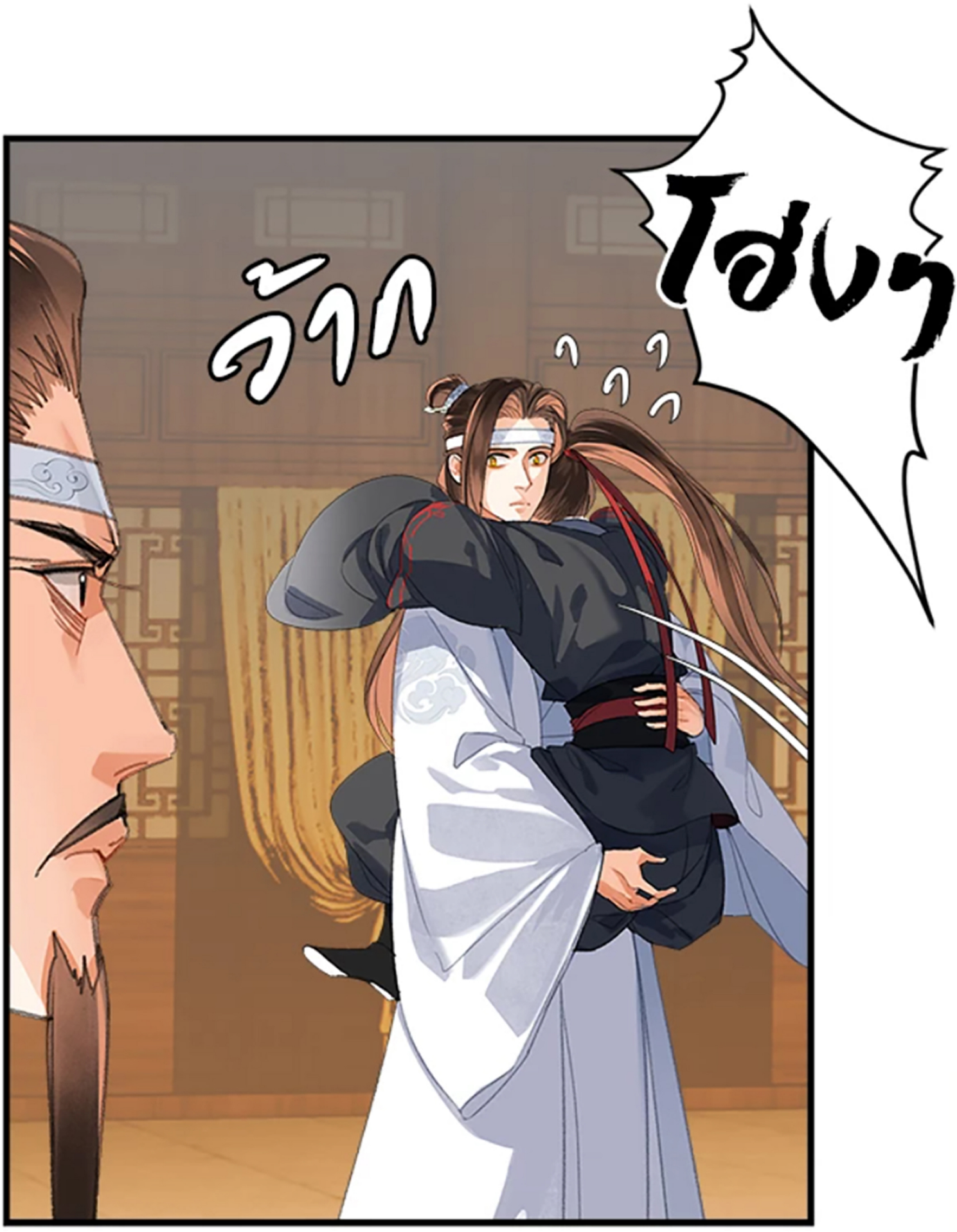
ไอบ้า
อ้ากก

เอ่ย...

หานกวงจิน
ท่านอาวุโสเว่ย
ท่านอาวุโส

อย่าวิ่ง...
ห้ามโวยวายเสียงดัง

หานกวงจวิน
ท่านอาวุโสเว่ย
ดีจังเลยที่พวกท่านไม่เป็นไร

เห็นเซียนจื่อร้อนรนแบบนั้น
พวกข้านึกว่าพวกท่านเจอ
เรื่องยุ่งยากแล้วเสียอีก

เหลวไหลน่าซือจุย
จะมีเรื่องที่หานกวงจวิน
จัดการไม่ได้ ได้ยังไง

จิ่งอี๋ เจ้าไม่ใช่หรือที่
กังวลมาตลอดทางน่ะ

ข้าบอกแล้วว่า
เจ้ากังวลเกินเหตุ

หลีกไปเลย
เลิกไร้สาระได้แล้ว

ครั้งนี้โชคดีที่ได้เซียนจื่อ
มันเจอคนของสกุลที่ไปประจำการ
อยู่อวิ๋นหมิ่ง แล้วก็เห่า
อยู่หน้าประตู
ไม่ยอมหยุด

พวกเราถึงได้รู้เรื่อง

แถมมันยัง
งับชายเสื้อของหลานซือจุย
แล้วก็ยกอุ้งเท้าขึ้นเหนือหัว
จากนั้นก็นอนแกล้งตาย

พวกเราถึงได้รู้ว่า
หานกวงจวิน หรือไม่
ก็คนของสกุลหลาน
ตกอยู่ในอันตราย

พวกเราจึงรวมตัวกับ
คนจากสกุลอื่นและออก
เดินทางมาช่วยเหลือด้วยกัน

เรียกมันว่า เซียนจื่อ มาตลอด
ไม่คิดว่ามันจะเป็นสุนัขเวทจริงๆ

ท่านอาวุโสเว่ย

ข้า...ข้าขอดูขลุ่ย
ของท่านได้ไหม

ขลุ่ยมันทำไมหรือ

ขลุ่ยนี้
รู้สึกคุ้นเคยจัง

ซือจุยเป็นอะไรน่ะ
ชอบขลุ่ยของข้าเหรอ

ซือจุย

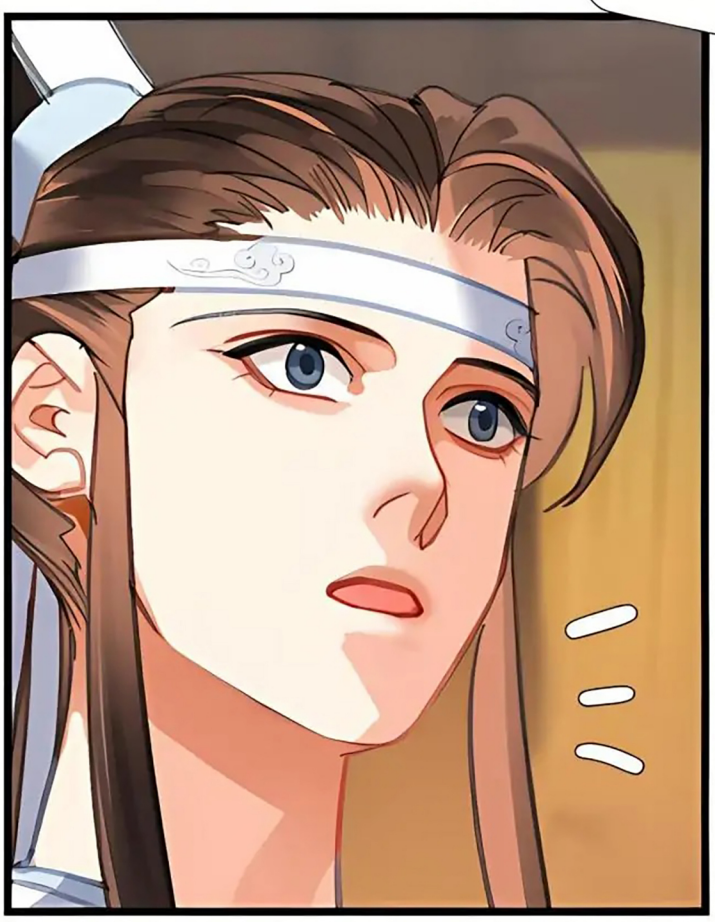

ท่านอาวุโสเว่ย

ขอบใจนะ
ส่วนนี่ ข้า...
ขอเก็บเอาไว้นะ?

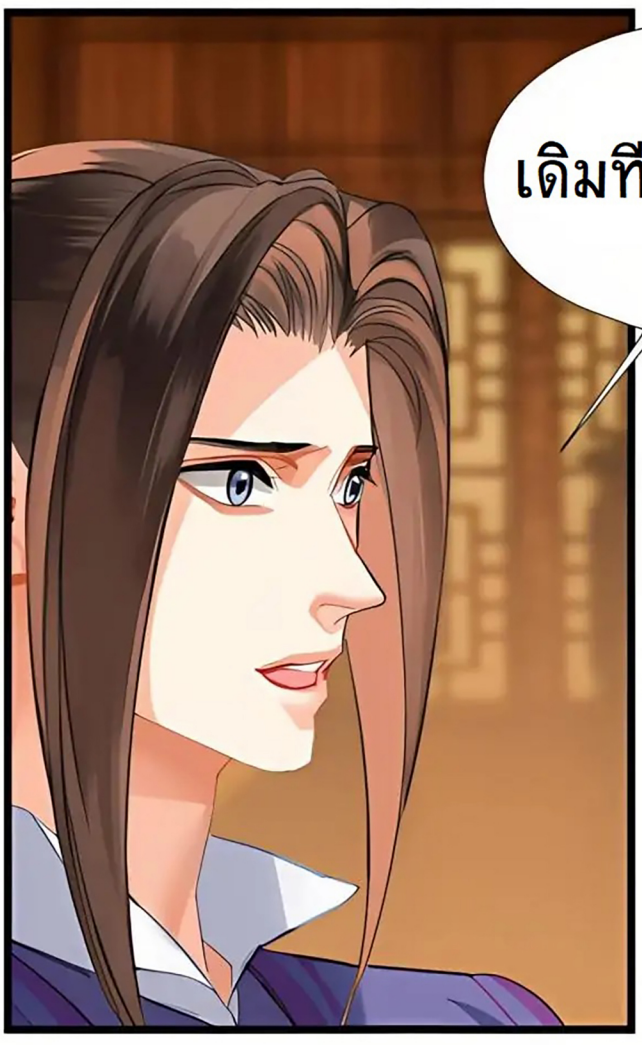
เดิมทีมันก็เป็นของเจ้า

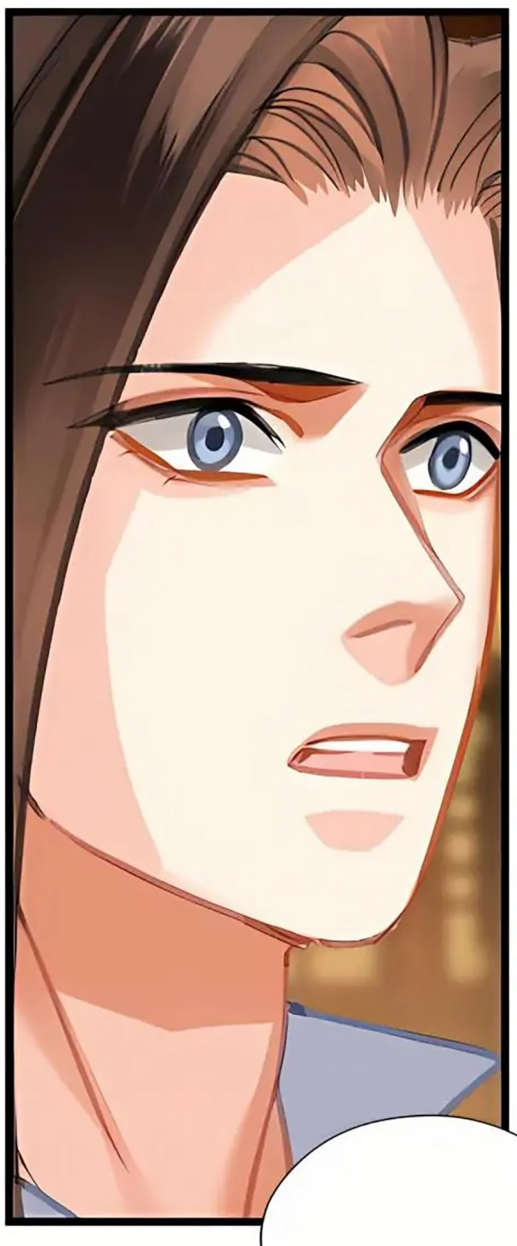
.....

ตั้งแต่วันนี้ไปทุกอย่าง
เกี่ยวกับจินกวงเหยา
จะถูกคาดเดาในทางที่
เลวร้ายที่สุด

และกลายเป็นขี้ปากชาวบ้าน

โลงศพนี้
ก็จะถูกฝังลึกลงไปใต้ดิน
ถูกกดทับอยู่ใต้ภูเขา
สักแห่ง

สิ่งที่ถูกผนึกเอาไว้ที่นี่ก็จะ
ไม่ได้ฝุดไม่ได้เกิดท่ามกลาง
เสียงก่นด่านับหมื่น
ไปตลอดกาล

เว่ยอิง

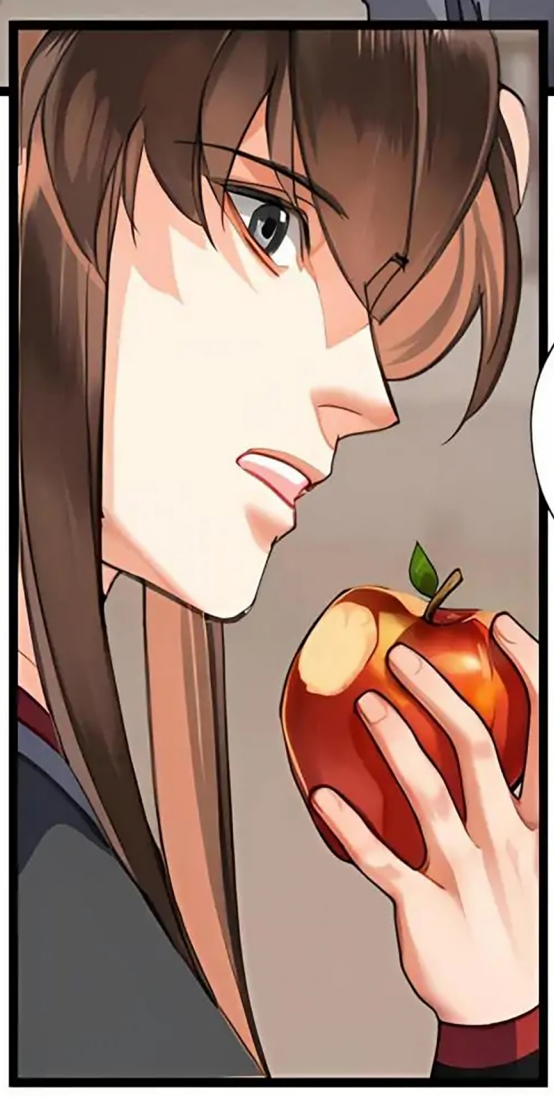
หืม

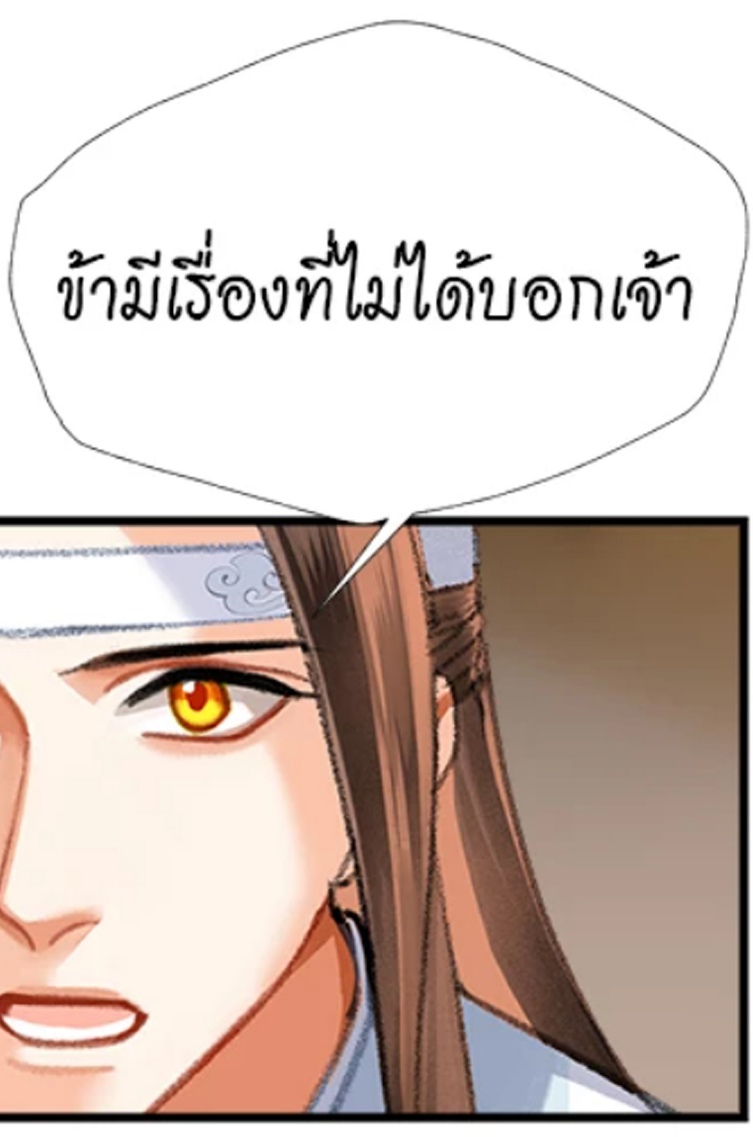
ข้ามีเรื่องที่ไม่ได้บอกเจ้า

เรื่องอะไรหรือ